

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1121/2021
26.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Андрија Марковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2037/20 од 27.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2037/20 од 27.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2037/20 од 27.11.2020. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 1613/17 од 16.03.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1613/17 од 16.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати заосталу разлику плате до двоструког износа плате на основу обављеног рада и временаведеног на раду у периоду од 01.09.2015. године до 31.01.2017. године, појединачне месечне износе са законском затезном каматом на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да надлежним фондовима за период од 01.09.2015. године до 31.01.2017. године уплати на име тужиоца доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2037/20 од 27.11.2020. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу другом и трећем изреке. Одбачена је жалба тужиоца изјављена против решења садржаног у ставу четвртим изреке првостепене пресуде. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се сматра изузетно дозвољеном применом 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је прихватио одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају постоји потреба за уједначавањем судске праксе применом члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побјану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20) и нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене, а од 01.12.2006. године је распоређен у Служби за борбу против организованог криминала, Управа криминалистичке полиције, на радном месту у оквиру Одсека за сузбијање међународног кријумчарења моторних возила, са вишом стручном спремом. Решењем тужене од 04.03.2008. године тужилац је са 15.03.2008. године премештен на радно место заменика начелника Одељења за сузбијање организованог општег криминала (ОСЛ) у Служби за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције. Другим решењем тужене од 09.06.2011. године тужилац је стекао звање полицијског саветника од 12.06.2011. године, а решењем тужене од 01.06.2012. године је као полицијски саветник распоређен са 01.06.2012. године на исто радно место. Тужиоцу је за новамбар месец 2006. године исплаћена плата у износу од 35.329,48 динара. У утуженом периоду тужена није вршила исплату плате тужиоцу у складу са Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев са образложењем да тужиоцу припада увећана плата у двоструком износу плате коју је остварио на пословима са радног места са којег је ступио на рад у Службу, па како му је у спорном периоду исплаћивана плата која је већа од двоструке плате остварене на радном месту које је претходило преласку у Службу, одбили су тужбени захтев у целости.

По оцени Врховног касационог суда правни закључак нижестепених суда се не може прихватити, јер је заснован на погрешној примени материјалног права.

Чланом 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 32/13), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 2. став 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, прописано је да плата старешине службе и заменика старешине службе и овлашћеног службеног лица у служби, руководиоца и заменика руководиоца посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у

пословима обезбеђења у посебној притворској јединици обрачунава се и исплаћује у двоструком износу плате коју су остварили на пословима са којих су ступили на рад у организационој јединици и члану 1. ове Уредбе.

Чланом 3. став 2. исте Уредбе прописано је да запослени у служби који нема својство овлашћеног лица има право на плату у двоструком износу плате која се обрачунава и исплаћује запосленом на одговарајућем радном месту у седишту Министарства унутрашњих послова. Ставом 5. наведеног члана, предвиђено је да се, приликом обрачунавања двоструког износа плате, не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом.

Следећи наведени нормативни оквир, Врховни касациони суд стаје на становиште да се поменутом уредбом установљава право тужиоцу, као лицу запосленом у служби за сузбијање организованог криминала, на исплату двоструког износа зараде, коју би у спорном периоду у односу на висину основне плате коју би примао на месечном нивоу на радном месту на коме је био претходно радно ангажован, до момента премештаја у поменуту службу. То подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа његове основне плате код службе за сузбијање организованог криминала.

Код наведеног, Врховни касациони суд указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право приликом одмеравања двоструког износа месечне основне плате тужиоцу, након распоређивања на радном месту у Служби за борбу против организованог криминала. Ово из разлога што су као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у читавом спорном периоду прихватили само онај износ који је тужиоцу исплаћен у месецу који је претходио распоређивању на радно место у Служби за борбу против организованог криминала, при чему нису узете у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна.

Основано се ревизијским наводима оспорава став нижестепених судова на коме су засноване одлука о одбијању тужбеног захтева. За правилно одлучивање о тужбеном захтеву, и самим тим правилну примену материјалног права из цитираних законских одредби, треба узети у обзир промене у висини основне плате тужиоца које су уследиле у спорном периоду обрачуна.

Имајући у виду наведено првостепени суд ће, у поновном поступку, разјаснити све околности од значаја за доношење одлуке у овој правној ствари на које је указано овим решењем и правилном применом материјалног права донети правилну и закониту одлуку.

На основу изложеног одлучено је као у ставу другом изреке на основу чл. 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић